

egentlig hovedsagelig skal være Opgaven for Loven, er at give Regler, der kunne beskytte og værne det bestaaende Fiskeri mod Misbrug og i det Hele sørge for, at det bestaaende Fiskeri kan stilles paa en saadan Fod, at det kan bevares som en fast og staaende Indtægtskilde ogsaa for vore Efterkommere. Med andre Ord, Lovgivningen skal egentlig ikke faa meget fremkalde og yderligere anspore Fiskeriet, som derimod beskytte det nuværende Fiskeri, og der er saa meget mere Grund dertil, som det vistnok ikke tør negtes, at vort Fiskeri i det Hele er i Tilbagegang, navnlig i Landets Fjorde. Dette skal altsaa efter min Mening egentlig være Lovens Opgave. Men for at gjenneføre den, tror jeg, at det bliver nødvendigt, at man, hvor varm en Tilhænger man end forøvrigt kan være af den personlige Frihed, dog maa være villig til at underkaste den Indskrænkninger, hvor hele Samfundsbordenen stiller Krav dertil. Man maa huske paa, at Fiskeriet staar i nye Forbindelse med selve Naturen, og at det ikke gaar an at gjøre hensynsløse Indgreb i hele Naturens Ousholdning. Eligt vil altid straffe sig, og det vil vise sig, at Mange ikke alene af den nuværende Slægt, men ogsaa af vore Efterkommere ville komme til at undgælde for, hvad Enkelte i denne Retning have forsyndet. Naar det derfor i min efterfølgende Fremstilling skalde vise sig, at jeg i enkelte Punkter har en noget afvigende Mening fra den høitærede Indenrigsminister, saa er Grunden dertil, tildels i det Mindste, den, at jeg mere bestemt hævder dette Standpunkt end den erede Indenrigsminister har anset det rigtigt at gjøre det.

Jeg vil nu i korte Træk gaa de vigtigste Bestemmelser i disse Afsnit af Loven igjennem og det, jeg først vil omtale, er da de Bestemmelser i Loven, hvorved der sørges for at beskytte Fiskeriet mod Misbrug og da navnlig ved Fjernelsen af de skadelige Redstaber. Hvad Bestemmelserne herom angaar, skal jeg udtale, at det er med den største Tilfredshed, jeg har set Forrskrifterne i dette Lovforslag, og jeg kan fuldkommen slutte mig til, hvad der er udtalt i Loven. Bestemmelserne om de skadelige Redstaber findes i Lovens §§ 5, 6, 8, 9, 10 og 11, og hermed staar i nær Forbindelse Bestemmelserne om Limfjordsfiskeriet i § 26. Af disse Paragrafer fremgaar det, at Bundslæbevaad ere ubetinget forbudt, ligeledes Aalevaadsfiskeri, hvorved Vaad drages til Vaaden. Endvidere er Brugen af Aalevaad forbudt, hvor Vaad drages til Vaad, undtagen i Tidrummet fra 20de Mai til 20de September, medens dette Fiskeri slet ikke kan finde Sted i de laase Vande, ligesom det er ubetinget forbudt i en Afstand af 300 Favne fra Land. Det er altsaa disse Redstaber, der anses for absolut skadelige, der ere forbudne i Loven, og jeg billiger det fuldstændig. Endvidere forbydes i § 5 Brugen af Strugglib, Plumpstang og Aalekam. Der er saa meget mere Grund til at forbyde disse Redstaber, som de isølge deres hele Bestaffenhed

ere i høit Grad barbariske. De væsentligste af de nu omtalte Redstaber have det tilfældes, at de foruden at forstyrre det øvrige Fiskeri i høit Grad, idet det navnlig bruges om Matten og paa Steder, hvor det er umuligt at se de forskellige Mærker og Pæle — tillige have en ødelæggende Virkning paa Havbunden ved at slæbes hen ad Bunden, og naar man nu ved, hvilken overordentlig Skade dette medfører for hele Fiskeriet, vil man indse, at det er med god Grund, de ere forbudne. De bidrage nemlig til at ødelægge en stor Del af Ungelen og Rognen, som findes paa Havbunden, ved at slæbes henad denne, og dernæst forstyrre de ogsaa det vegetabiliske Liv paa Havbunden, som er Skulested for det lavere Dyrliv, Orme og Snegle, der jo tjene til Føde for Fiskene. Det er saaledes med god Grund, at disse Redstaber ere forbudne. Ogsaa i § 8 er fastsat betryggende Bestemmelser om, at Maskerne i visse Garn kun maa have en bestemt Størrelse, hvad der er af stor Vigtighed for, at de mindre Fisk ikke skulle fanges i dem. Jeg skal dernæst omtale den tidligere nævnte Forrskrift angaaende Limfjordsfiskeriet, der staar i nær Forbindelse med Bestemmelserne om de skadelige Redstaber, nemlig Forrskriften i § 26 under Aalefiskeriet om, at Fiskeri med Puls- og Bøtvaad kun maa finde Sted i Tidrummet fra 20de Mai til 20de September, dog ikke i de laase Vande. Det er en vigtig Bestemmelse, og Spørgsmaalet om de laase Vande i Limfjorden har jo i flere Aar været Gjenstand for megen Drøftelse. Ved Loven af 29de December 1857 var disse laase Vande regulerede, men ved efterfølgende Love kom man ind paa en Skraaplan, hvor man gjorde Indskrænkninger i Afslaaningen, hvilket maa anses for at være meget uheldigt. Man er nu ved denne Lov vendt tilbage igjen til Afslaaning i et større Omfang, i det Væsentlige til Bestemmelsen i Loven af 29de December 1857, og selv om man ikke har optaget de laase Vande i det fulde Omfang, hvori de findes i denne Lov, tør det dog vistnok antages, at de laase Vande, der ere foreslaaede i Lovudkastet, ere de, som der søles mest Erang til, og det kan vistnok ikke Andet end i høit Grad billiges, at denne Bestemmelse er optagen i Lovforslaget. — Jeg tror hermed at have omtalt de vigtigste Bestemmelser, der findes i Lovudkastet angaaende skadelige Redstaber, og skal nu ogsaa i Kortshed berøre de andre Retninger, i hvilke Udcastet har sørgt for at beskytte Fiskeriet. Der findes i § 7 en Bestemmelse om Bundgarnsfiskeri. Jeg tror, at det er af stor Betydning at have bestemte Regler, der regulere hele Bundgarnsfiskeriet, som man anser for at være et særdeles nyttigt og gavnligt Fiskeri; og derfor kan jeg ogsaa fuldstændig billige Lovudkastets § 7, hvorved bestemmes, i hvilken Afstand Bundgarn maa sættes fra hinanden. Jeg kunde imidlertid have ønsket, om den høitærede Indenrigsminister var gaaet noget videre og havde optaget den tilsvarende Paragraf